

Nr 218

Av herr Jansson, Paul, m. fl., *angående bedömningen av invaliditetsgraden inom den allmänna försäkringen.*

(Lika lydande med motion nr 265 i Andra kammaren)

I den nya lagstiftningen om allmän försäkring som trädde i kraft den 1 januari 1963 infördes som en särskild förmån bestämmelser om invaliditetsersättning. Bestämmelserna om denna ersättning återfinnes i 9 kap. 3 § i lagen om allmän försäkring.

För den försäkrades rätt till ifrågavarande förmån kräves att vederbörande på grund av höggradig nedsättning av kroppsorgans funktion är i behov av avsevärd hjälp av annan person eller får vidkännas betydande merutgift för färdmedel eller annat hjälpmedel för att kunna upprätthålla sitt förvärvsarbete.

Enligt bestämmelserna anses i princip den som har sådana förflyttningssvårigheter, att vederbörande ej kan utnyttja allmänna kommunikationsmedel såsom lidande av höggradig nedsättning av kroppsorgans funktion. Detta gäller oavsett om dylika transportmedel i det enskilda fallet står vederbörande till buds eller ej.

Om den försäkrade således, trots sitt handikapp, skulle ha varit i stånd att utnyttja en busslinje om sådan funnits mellan bostaden och arbetsplatsen, så kan det förhållandet att han bor på en plats som saknar reguljär trafik icke föranleda att vederbörandes nedsättning av kroppsorgans funktion bedömes som höggradig, och han är enligt bestämmelserna icke berättigad till invaliditetsersättning.

Då det gäller att bedöma huruvida en försäkrad lider av betydande förflyttningssvårigheter eller ej kan väl en sådan gränsdragning i och för sig anses oantastlig.

Det bör väl inte heller stöta på några större svårigheter med denna bestämmelses tillämpning i tätortsregionerna, där det som regel finns ett väl utbyggt kommunikationsnät. Däremot kan på landsbygden och i regioner med sämre kommunikationsförhållanden gränsdragningen i fråga verka stötande och mindre lämplig. En person med förflyttningssvårigheter kan, trots att hans handikapp inte är större än att vederbörande skulle kunna resa till arbetsplatsen med en busslinje om sådan fanns, ändå få vidkännas betydande merutgifter för att kunna upprätthålla sitt förvärvsarbete.

Merutgifterna i ett sådant fall är då betingade av två orsaker, dels vederbörandes förflyttningssvårigheter och dels avsaknaden av reguljär tra-

fik mellan bostaden och arbetsplatsen. Kostnaderna för resor till och från arbetsplatsen kan i ett sådant fall bli minst lika betungande som för den vilkens förflyttningssvårigheter enligt lagens mening bedöms som höggrediga.

Under hänvisning till här relaterade förhållanden bör enligt vår mening en ändring av nu gällande bestämmelser vidtagas, syftande till större hänsynstagande till omständigheterna i det enskilda fallet än vad nuvarande bestämmelser ger utrymme till.

Med stöd av vad som ovan anförts föreslås,

att riksdagen beslutar att i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om sådan översyn av tillämpningsbestämmelserna beträffande invaliditetsersättning att vid bedömning av invaliditetsgraden nödig hänsyn tages även till den invaliderades tillgång till allmänna kommunikationer.

Stockholm den 22 januari 1964

Paul Jansson

Gunnar Rönnerberg

Maja Nilsson

Göran Karlsson

Nils Hjorth

—————